

УДК 340:341

DOI: <https://doi.org/10.31359/1993-0941-2025-49-460>

О. І. Зозуля, д.ю.н., професор, завідувач наукового сектору порівняльного конституційного та муніципального права НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування НАПрН України
ORCID ID: 0000-0002-5428-4622

О. С. Головащенко, к.ю.н, старший науковий співробітник, провідний науковий співробітник НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування НАПрН України
ORCID: 0000-0002-9057-1936

Л. М. Гришко, к.ю.н., старший дослідник, завідувача науковим сектором муніципального права та місцевого самоврядування НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування НАПрН України
ORCID ID:0000-0003-0347-1118

ЄВРОПЕЙСЬКА СОЦІАЛЬНА МОДЕЛЬ ДЕРЖАВИ ЯК ФУНДАМЕНТ СТІЙКОСТІ В УМОВАХ ГІБРИДНИХ ЗАГРОЗ

Анотація: Стаття присвячена аналізу ролі європейської соціальної моделі держави в умовах сучасних гібридних загроз. Автори досліджують,

як еволюція соціальної держави в Європі та процеси глобалізації сформували механізми, здатні протистояти новим викликам. Особливий акцент зроблено на досвіді України, яка в умовах повномасштабної війни демонструє критичне значення соціальної згуртованості та інституційної стійкості. Стаття акцентує увагу на ролі соціального діалогу як інструменту протидії гібридним загрозам.

Ключові слова: соціальна держава, європейська соціальна модель, соціальний діалог, гібридні загрози, стійкість, євроатлантична інтеграція, соціальна політика.

Постановка проблеми. Соціальна держава в Європі формувалася протягом тривалого часу. Цей процес відзначився кількома ключовими змінами: доповнення переліку основних прав людини соціально-економічними й культурними правами, розширення державних функцій соціальними обов'язками, а також поступовим розвитком соціального законодавства. Наприкінці ХХ століття соціальні держави зіткнулися з кардинальними трансформаціями, спричиненими формуванням нового глобального економічного середовища. Дискусії того періоду щодо впливу глобалізації на соціальну державу виявилися тісно пов'язаними з науковою літературою про кризу соціальної держави 1970-х років. Однак, поява та ескалація сучасних гібридних загроз, які поєднують військові, економічні, інформаційні та кібернетичні засоби, що використовуються для дестабілізації суспільства та підриву державних інституцій, створює абсолютно нові виклики для соціальної стабільності та згуртованості. В умовах цих загроз, роль європейської соціальної моделі держави, як сукупності принципів та практик, що характеризують соціальну політику країн ЄС, зокрема, високий рівень соціального захисту, активна роль держави у регулюванні економіки, добробуту та стійкості суспільства, та розвинений соціальний діалог, набуває критичного значення, а її спроможність до адаптації та ефективної протидії потребує ретельного аналізу та переосмислення.

Огляд останніх досліджень та публікацій. Існує значний обсяг зарубіжної наукової літератури, присвяченої дослідженню історії та еволюції соціальної політики та держави. Праці провід-

них науковців у цій галузі (G. Esping-Andersen, P. Spicker, R. M. Titmuss та ін.) містять фундаментальні теоретичні розробки, що сприяли формуванню нових підходів до розуміння та дослідження соціальної держави. У науковому дискурсі, соціальна держава (на відміну від правової) нерозривно пов'язана з рівнем розвитку економічної системи та традиціями соціального захисту та соціального діалогу. З огляду на це, актуальним напрямом наукових досліджень є вивчення відмінностей у реалізованих моделях соціальної держави в європейських країнах, зокрема в Україні (M. Hilson, F. Roosma, J. Gelissen, W. van Oorschot, D. Wincott, H.-J. Andre, Th. Heien, А. Колот, О. Герасименко, О. Поплавська, А. Федорова, І. Яковюк та ін.). Вивчення кореляції між глобалізацією та економічною інтеграцією, з одного боку, та соціальною державою, з іншого, стало міждисциплінарною проблемою, що охоплює аспекти правознавства, політології, соціології та економіки. Невипадково вплив глобалізації на соціальну державу перетворився на ключове питання у порівняльно-правових дослідженнях останніх десятиліть (D. Swank, P. de Beer, F. Koster, T. K. Kim, K. Zurlo, H. Glatzer, D. Rueschemeyer, A. Hicks, C. Zorn, D. Brady, J. Beckfield, M. Seeleib-Kaiser, A. Atkinson), зокрема і в Україні (А. Ю. Бадида, О. С. Головащенко, І. Кресіна та Н. Хома).

Метою статті є теоретичне переосмислення того, яким чином принципи європейської соціальної моделі та інструменти соціального діалогу можуть бути використані для підвищення стійкості держави, зокрема України, в умовах гібридних загроз, а також аналіз правових механізмів співпраці з ЄС та НАТО у цій сфері.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасна соціальна правова держава забезпечує формування та функціонування внутрішньо- та зовнішньополітичних, міжнародно-правових механізмів. Ці механізми спрямовані не лише на зміцнення стійкості країни перед сучасними гібридними загрозами та наслідками глобальних викликів, але й на захист соціального добробуту та прав своїх громадян у нестабільних умовах. Гібридні загрози комплексно впливають на різні сфери, такі як інфраструктура, економіка, інформаційний простір, кібербезпека,

дипломатичні відносини, політика, соціальна сфера, культура, правова система, оборона, державне управління та інші [5, с. 6]. На особливу увагу заслуговує соціально-суспільна сфера, де гібридні загрози підривають громадську довіру, руйнують соціальну згуртованість, посилюють поляризацію суспільства та створюють умови для соціальних конфліктів.

Сучасний соціальний розвиток характеризується динамічними змінами у соціальній структурі, що зумовлені виникненням нових соціальних утворень, які відстоюють свої власні інтереси. Ця нестабільність виявляється як на рівні процесів всередині соціальних груп, так і на рівні процесів між ними. У цьому контексті гібридні загрози та виклики набувають особливої актуальності, оскільки активно використовуються як державними, так і недержавними суб'єктами для дестабілізації суспільства. Вони ефективно поєднують різноманітні інструменти, такі як маніпуляція інформацією, кібератаки, економічний тиск, таємні операції та примусова дипломатія. Ці загрози суттєво розмивають традиційні межі між міжнародними та внутрішніми конфліктами, часто використовуючи існуючі відмінності соціальних груп як джерело розбрату та дестабілізації. Такий підхід дозволяє агресорам досягати своїх цілей, уникаючи прямої військової конфронтації, що ускладнює своєчасне виявлення та ефективну протидію. Основна мета таких загроз полягає не лише у впливі на політичні погляди, але й у поглибленні існуючих розколів, підриві довіри до уряду та інших інституцій, а також у створенні конфліктного середовища, в якому соціальний діалог та пошук компромісів стають дедалі складнішими [6, с. 11].

Усвідомлюючи руйнівний потенціал цих загроз для суспільної згуртованості, стає очевидно, що пом'якшення політичних, соціально-економічних та інших суперечностей має вирішальне значення для стабільності та розвитку суспільства. Міжнародний досвід багатьох європейських країн, підтверджений численними дослідженнями [3, 4, 7, 8], засвідчує високу ефективність соціального партнерства та діалогу як дієвих інструментів подолання суспільних розбіжностей. Цей механізм працює тоді, коли громадянське суспільство ефективно контр-

олює державу, спрямовуючи її діяльність у найбільш демократичне русло. У контексті сучасної соціальної правової держави, розвинений соціальний діалог є незамінним для ефективної протидії гібридним загрозам. Він слугує ключовим інструментом для консолідації суспільства, значно підвищуючи його колективну стійкість та зміцнюючи довіру між владою та громадянами. Будучи одним із фундаментальних стовпів Європейської соціальної моделі, цей діалог дозволяє державі не лише мобілізувати необхідні ресурси, але й посилювати довіру та соціальну згуртованість – компоненти, вкрай важливі для протидії гібридним загрозам, які часто спрямовані саме на розкол суспільства.

Основою діяльності держави щодо сприяння розвитку громадянського суспільства є повага до його автономії. Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, уникаючи втручання у формування та діяльність інститутів громадянського суспільства, повинні створювати сприятливі умови для розвитку громадських ініціатив, у тому числі волонтерських організацій, використовувати прозорі механізми підтримки діяльності інститутів громадянського суспільства та впроваджувати інструменти участі громадськості у прийнятті та реалізації державних рішень. Як приклад посилення солідарності в суспільстві у відповідних дослідженнях наводиться долучення у благодійницьку і волонтерську діяльність людей з різних соціальних груп – від великих підприємців до некваліфікованих робітників, від зайнятих до пенсіонерів, водночас, акцентується на тому, що ця участь відбувається за допомогою різних ресурсів, зокрема: підприємці допомагають фінансами і безкоштовними послугами (надання приміщень, транспорту, продуктів харчування), ІТ-фахівці – професійними навичками у кібервійні тощо [12, с. 132]. Через налагоджені механізми взаємодії з громадськими об'єднаннями, профспілками, об'єднаннями роботодавців та громадянським суспільством в цілому, держава отримує змогу глибше розуміти соціальні виклики, що виникають внаслідок гібридних загроз, наприклад кібератаки чи дезінформаційні кампанії. Це дозволяє залучати ресурси

до формування ефективних політик безпеки та оперативно реагувати на соціальні наслідки.

Сучасні суспільства стикаються із численними соціальними проблемами, такими як старіння, масова міграція, нерівність та фінансові й екологічні кризи, які вимагають скоординованих зусиль на державному рівні, оскільки їх неможливо вирішити на індивідуальному або місцевому рівні. Так, наприклад, зростання міграційних потоків посилює поляризацію суспільства, спричиняючи побоювання на фоні культурних, соціальних та демографічних змін, що зачіпають національну ідентичність, безпеку та проблему робочих місць. Виклики, подібні до пандемії COVID-19, також поглиблюють суспільні розколи, викриваючи нерівність та упередження, що каталізує дебати щодо легітимності уряду та статусу науки [6, с. 13]. У цьому контексті дезінформація є ключовим інструментом гібридних загроз. Її джерелом можуть бути як державні, так і недержавні суб'єкти, а поширюється вона через організації, медіа та окремих публічних діячів. Цифрові платформи є особливо ефективними для її розповсюдження завдяки механізмам підсилення, таким як боти, тролі та алгоритми. Дезінформація процвітає в соціально нестабільних суспільствах із вразливим медіа-середовищем та ненадійними інституціями. Незважаючи на зростаючу увагу до проблеми дезінформації з боку урядів, вони все ще стикаються з труднощами у протидії. Так, країни-члени ЄС створили регіональні цільові групи зі стратегічних комунікацій, а у 2018 році ЄС представив комплексний План дій проти дезінформації, який був зосереджений на підвищенні стійкості суспільства через перевірку фактів та публічну дипломатію. Однак, обмеженість такого підходу стали очевидними під час пандемії COVID-19, коли країни-члени намагалися налагодити колективну комунікацію та протидіяти «інфодемії» [9]. Отже, процеси соціальної категоризації, разом із невизначеністю та низькою довірою, створюють ідеальні умови для використання ситуації суб'єктами загроз для спотворення та дестабілізації суспільства, перешкоджаючи соціальному діалогу. Саме тому, як реакція на ці виклики, сутність соціальної держави зумовлює необхідність проведення активної соціальної політики та ви-

користання ефективного механізму її реалізації з метою задоволення життєвих потреб людей, покращення умов та якості їхнього життя. Характер та напрями соціальної політики, а також засоби та інструменти її реалізації формуються державою з урахуванням особливостей соціальної сфери як об'єкта регулювання [2] та поточної ситуації.

У контексті протидії гібридним загрозам, одним із ключових напрямів державної політики України, спрямованої на зміцнення національної стійкості у цифровому просторі є формування та вдосконалення правових засад міжнародної співпраці у сфері інформаційної безпеки. Цей стратегічний курс передбачає систематичну роботу з Європейським Союзом та Організацією Північноатлантичного договору, а також з іншими стратегічними партнерами, з метою гармонізації законодавства, укладення двосторонніх та багатосторонніх угод, обміну інформацією про загрози та найкращими практиками їх протидії. Так, співпраця України з ЄС у сфері інформаційної безпеки здійснюється в рамках Угоди про асоціацію та через низку інших двосторонніх та багатосторонніх ініціатив. Правові аспекти цієї співпраці включають гармонізацію українського законодавства з нормами ЄС у сфері кібербезпеки, захисту критичної інфраструктури, боротьби з кіберзлочинністю та протидії дезінформації. Одним з найважливіших нормативно-правових актів у цій сфері став ухвалений у 2017 році Закон України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» [10], який визначив основні принципи та засади державної політики у сфері кібербезпеки, права та обов'язки суб'єктів кібербезпеки, основи організації системи кібербезпеки. Ця гармонізація також передбачає імплементацію норм, що стосуються захисту персональних даних та прав людини у цифровому просторі (наприклад, GDPR), адже це є частиною захисту фундаментальних прав і свобод людини, що відповідає засадам європейської соціальної моделі. Водночас усвідомлення наявності певних проблемних зон у правовому регулюванні співпраці, а також постійна еволюція загроз у кіберпросторі, підкреслюють важливість формування більш збалансованої та ефективної національної системи кібербезпеки, яка зможе гнучко адаптуватися до змін безпекового середовища,

гарантуючи громадянам України безпечне функціонування національного сегмента кіберпростору, передбачивши нові можливості для цифровізації всіх сфер суспільного життя [11].

Попри прагнення України до імплементації засад європейської соціальної моделі, повномасштабне російське вторгнення значно ускладнило цей процес, загостривши питання соціального захисту внутрішньо переміщених осіб, ветеранів, а також вимагаючи швидкої адаптації соціальної політики до військових реалій. Зокрема, в умовах масового внутрішнього переміщення населення, було активізовано діалог між урядом, місцевими громадами та волонтерськими організаціями для забезпечення гуманітарної допомоги та житла. Так, щодо досліджень проявів нерівності, специфічних для воєнного періоду в Україні (пов'язаних, зокрема, з виїздом чоловіків за кордон, корупцією на закупівлях для Збройних Сил України, розподілом гуманітарної допомоги тощо), то, фіксуючи певний прояв нерівності, більшість членів суспільства наводить факти доволі оперативної та ефективної реакції задля його нейтралізації з боку органів державної влади, громадських організацій, неформальних об'єднань громадян (наприклад, сусідів, FB-друзів) і окремих суспільно свідомих і активних людей (волонтерів, блогерів) [12, с. 131]. Окремо варто згадати роль профспілкових організацій та асоціацій роботодавців у збереженні робочих місць, переміщенні підприємств, вирішенні трудових спорів в умовах війни. У цих умовах, соціальний діалог набуває особливого значення для забезпечення єдності суспільства та координації зусиль у протидії.

Грунтуючись на аналізі існуючих викликів та міжнародного досвіду, у літературі слушно виокремлюють сім ключових напрямків для впровадження стійкості у сфері правового забезпечення: 1) ретельне вивчення спектру потенційних правових загроз; 2) систематична ідентифікація та пріоритизація слабких місць у правовій системі для розробки та впровадження адресних контрзаходів на різних рівнях; 3) активізація зусиль, спрямованих на зміцнення здатності суспільства протистояти правовим викликам через виявлення та усунення прогалин у відповідному правовому забезпеченні; 4) постійне підвищення рівня готовності правової системи до ефективного реагування на гібридні

загрози, враховуючи їхню складність та непередбачуваність; 5) забезпечення широкої участі різноманітних зацікавлених сторін та експертів у процесах розбудови правової готовності, виходячи за межі суто юридичної експертизи. Це, зокрема, передбачає активне використання механізмів соціального діалогу, залучення представників громадянського суспільства, профспілок, об'єднань роботодавців та наукових кіл до формування та оцінки ефективності правових контрзаходів, що забезпечує їхню легітимність та відповідність потребам суспільства; 6) розробка та прийняття комплексних політичних документів на рівні ЄС, НАТО та держав-членів, які б слугували стратегічною основою для навігації в складному ландшафті правових загроз; 7) ініціювання створення спеціалізованої установи, яка б координувала та підтримувала зусилля, спрямовані на зміцнення правової стійкості на всіх рівнях [1, с. 34–40].

Висновки. Зміцнення національної безпеки та євроатлантичної інтеграції України в умовах сучасних глобальних викликів та гібридних загроз вимагає комплексного підходу, що поєднує кілька ключових напрямків. По-перше, критично важливим є системне утвердження України як соціально-правової держави, яка реально гарантує широкий спектр соціально-економічних прав та забезпечує соціальний добробут громадян. По-друге, розвиток правових механізмів співпраці з ЄС та НАТО у сфері інформаційної безпеки є незамінним для протидії кібератакам, дезінформації та іншим гібридним впливам, що підживляють суспільну згуртованість.

Особливо важливою складовою такого комплексного підходу вбачається активний та інклюзивний соціальний діалог. Адже саме він є фундаментальним інструментом європейської соціальної моделі, що дозволяє мобілізувати ресурси, зміцнювати довіру між владою та громадянами, забезпечувати єдність суспільства та підвищувати його колективну стійкість перед безпековими викликами.

Список використаних джерел:

1. Aurel Sari. 2021. Hybrid threats and the law: Building legal resilience. URL: https://www.hybridcoe.fi/wp-content/uploads/2021/10/20211104_Hybrid_CoE_Research_Report_3_Hybrid_threats_and_the_law_WEB.pdf

2. Bryhinets, O. et al. (2020). Public value management and new public governance as modern approaches to the development of public administration. *Revista San Gregorio*, [S.l.], Vol. 42. P. 205–13. DOI:<http://dx.doi.org/10.36097/rsan.v1i42.1568>
3. Eurofound. (2023). *Representativeness of the social partners in European cross-industry social dialogue*, Sectoral social dialogue series, Dublin. URL: <https://www.eurofound.europa.eu/en/publications/2023/representativeness-social-partners-european-cross-industry-social-dialogue>
4. Eurofound. (2023). *Trends in national social dialogue in responding to external shocks or crises – Background paper*, Eurofound, Dublin. URL: <https://www.eurofound.europa.eu/en/publications/2023/trends-national-social-dialogue-responding-external-shocks-or-crises-background>
5. Hybrid CoE Paper 24. Elsa Hedling. (2025). Social identities and democratic vulnerabilities: Learning from examples of targeted disinformation. URL: https://www.hybridcoe.fi/wp-content/uploads/2025/04/20250415-Hybrid_CoE_Paper-24-WEB.pdf
6. Hybrid CoE Working Paper 21. Marko H yhty and Sari Uusipaavalniemi (2023). The space domain and the Russo-Ukrainian war: Actors, tools, and impact. URL: <https://www.hybridcoe.fi/wp-content/uploads/2023/01/20230109-Hybrid-CoE-Working-Paper-21-Space-and-the-Ukraine-war-WEB.pdf>
7. Marginson, Paul & Sisson, Keith. (2004). European Integration and Industrial Relations: Multi-Level Governance in the Making. *Industrial & Labor Relations Review*. DOI: <https://doi.org/10.1057/9780230504103>
8. Munduate, Lourdes & Elgoibar, Patricia & Garcia, Ana Belen & Pender, Erica. (2014). Promoting social dialogue in European organizations. *Human Resources management and constructive conflict behavior*. DOI: <https://doi.org/10.1007/978-3-319-08605-7>.
9. Sophie L V ériter, Corneliu Bjola, and Joachim A Koops, 'Tackling COVID-19 Disinformation: Internal and External Challenges for the European Union', *The Hague Journal of Diplomacy* 15, № 4 (2020): pp. 569–582
10. Закон України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» № 2163-VIII від 05.10.2017 р. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*, 2017, № 45, ст.403. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19#Text>
11. Стратегія кібербезпеки України від 26.08.2021р., затв. Указом Президента України № 447/2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/447/2021/conv#text>
12. Українське суспільство в умовах війни. Рік 2023: Колективна монографія / С. Дембіський, О. Злобіна, Н. Костенко та ін.; за ред. член.-кор. НАН України, д. філос. н. Є. Головахи, д. соц. н. С. Макеєва. Київ: Інститут соціології НАН України, 2023. 343 с.

REFERENCES:

1. Aurel Sari. (2021). Hybrid threats and the law: Building legal resilience. URL: https://www.hybridcoe.fi/wp-content/uploads/2021/10/20211104_Hybrid_CoE_Research_Report_3_Hybrid_threats_and_the_law_WEB.pdf
2. Bryhinets, O. et al. (2020). Public value management and new public governance as modern approaches to the development of public administration. *Revista San Gregorio*, [S.l.], Vol. 42. P. 205–13. DOI:<http://dx.doi.org/10.36097/rsan.v1i42.1568>
3. Eurofound. (2023). *Representativeness of the social partners in European cross-industry social dialogue*, Sectoral social dialogue series, Dublin. URL: <https://www.eurofound.europa.eu/en/publications/2023/representativeness-social-partners-european-cross-industry-social-dialogue>
4. Eurofound. (2023). *Trends in national social dialogue in responding to external shocks or crises – Background paper*, Eurofound, Dublin. URL:<https://www.eurofound.europa.eu/en/publications/2023/trends-national-social-dialogue-responding-external-shocks-or-crises-background>
5. Hybrid CoE Working Paper 21: The space domain and the Russo-Ukrainian war: Actors, tools, and impact. January 2023. URL: <https://www.hybridcoe.fi/wp-content/uploads/2023/01/20230109-Hybrid-CoE-Working-Paper-21-Space-and-the-Ukraine-war-WEB.pdf>
6. Hybrid CoE Paper 24 Elsa Hedling, Social identities and democratic vulnerabilities: Learning from examples of targeted disinformation. April 2025. URL https://www.hybridcoe.fi/wp-content/uploads/2025/04/20250415-Hybrid_CoE_Paper-24-WEB.pdf
7. Marginson, Paul & Sisson, Keith. (2004). European Integration and Industrial Relations: Multi-Level Governance in the Making. *Industrial & Labor Relations Review*. <https://doi.org/10.1057/9780230504103>.
8. Munduate, Lourdes & Elgoibar, Patricia & Garcia, Ana Belen & Pender, Erica. (2014). Promoting social dialogue in European organizations. Human Resources management and constructive conflict behavior. DOI: <https://doi.org/10.1007/978-3-319-08605-7>.
9. Sophie L V riter, Corneliu Bjola, and Joachim A Koops. (2020). 'Tackling COVID-19 Disinformation: Internal and External Challenges for the European Union', *The Hague Journal of Diplomacy* 15, № 4.
10. Zakon Ukrainy «Pro osnovni zasady zabezpechennia kiberbezpeky Ukrainy» № 2163-VIII vid 05.10.2017 r. *Vidomosti Verkhovnoi Rady (VVR)*, 2017, № 45, art.403. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2163-19#Text>
11. Stratehiia kiberbezpeky Ukrainy vid 26.08.2021r., zatv. Ukazom Prezydenta Ukrainy № 447/2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/447/2021/conv#text>

12. Ukrainiske suspiilstvo v umovakh viiny. Rik 2023: Kolektyvna monohrafiia / S. Dembitskyi, O. Zlobina, N. Kostenko, Ye. Holovakhy, S. Makeieva. (Eds.). (2023). Kyiv: Instytut sotsiologhii NAN Ukrainy.

O. I. Zozulia, O. S. Holovashchenko, L. M. Hryshko

European Social Model of the State as a Foundation of Resilience in the Face of Hybrid Threats

***Summary.** The article is devoted to analyzing the role of the European social model of the state as a foundation for stability in the context of modern hybrid threats. The authors examine how the evolution of the welfare state in Europe and the processes of globalization have shaped mechanisms capable of countering new challenges that combine military, economic, informational, and social instruments of destabilization. Particular emphasis is placed on the experience of Ukraine, which, in the context of full-scale war, demonstrates the critical importance of social cohesion and institutional stability.*

The article argues that social dialogue is a key instrument of the European social model in countering hybrid threats. This mechanism allows the state not only to effectively mobilize resources, but also to strengthen trust between the authorities and society, increasing collective resilience. The example of Ukraine shows how, in wartime, social dialogue between the government, local communities, and volunteer organizations has become the basis for providing humanitarian aid and responding quickly to social challenges.

Particular attention is paid to the legal mechanisms of international cooperation in the field of information security. The experience of harmonizing Ukrainian legislation with EU and NATO standards, in particular regarding Cybersecurity and critical infrastructure protection, is analyzed as an important step towards Euro-Atlantic integration. At the same time, the need to further improve these mechanisms, taking into account the dynamic nature of hybrid threats, is emphasized.

In conclusion, the authors argue that strengthening Ukraine's national security and European integration is only possible through a comprehensive approach that combines the systematic establishment of Ukraine as a social and legal state, the development of legal mechanisms for cooperation with international partners, and the active use of social dialogue to ensure social unity and stability.

The article demonstrates that the social state, thanks to its ability to adapt and maintain public trust, is a fundamental element of protection against hybrid threats.

Keywords: *social state, European social model, social dialogue, hybrid threats, stability, Euro-Atlantic integration, social policy.*